

Г. В. Крук

*студ. I курсу магістратури економіко-правового факультету ОНУ імені І.І.Мечникова
спеціальність «Менеджмент»*

Науковий керівник: ст. викл. О. Р. Павлович

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

У передових країнах розроблення та впровадження інновацій – вирішальний чинник соціального та економічного розвитку, запорука економічної безпеки. Інноваційні процеси на цей час набувають все більшого

значення, їх головним завданням є досягнення підприємствами конкурентних переваг і повніше задоволення попиту споживачів у високоякісних послугах. Сьогодні забезпечити це можуть переважно інновації, які необхідно широко впроваджувати і використовувати в нових умовах господарювання [1, с. 26–28].

На сучасному етапі стан інноваційного процесу України характеризується наступними показниками:

- занепад матеріально-технічної бази та збідніння кадрового потенціалу вітчизняних науково-дослідних установ;
- відсутність можливості та небажання більшості власників підприємств впроваджувати інновації;
- поширення переважно локальних новацій, від частини з яких відмовляються чи уже відмовилися розвинені країни світу;
- лише поодинокі випадки успішної реалізації інноваційних проектів світового рівня у авіа-, ракето- та машинобудуванні; велика частка виробництв третього та четвертого технологічного укладу;
- сировинна експортна спеціалізація; домінування високотехнологічного імпорту тощо.

Вказані проблеми створюють суттєві перешкоди на шляху формування дієвої інноваційної політики держави та формування моделі її інноваційного розвитку. Окрім того, ці проблеми істотно підсилюються наступними факторами, що є значними перешкодами в забезпеченні інноваційного розвитку держави та регіонів:

- кризовими явищами, що є на сьогодні характерними для економіки держави;
- недостатністю фінансування інноваційної діяльності з боку держави (мова йде про фінансування науки, наукових установ, дослідницьких проектів тощо);
- відсутністю необхідних знань і навичок серед науковців щодо реалізації розроблених інновацій (низька частка прикладних досліджень, недостатнє розуміння науковцями потреб ринку, відсутність необхідних контактів з практикою щодо реалізації готових інновацій, відсутність достатніх знань і навичок щодо отримання фінансування під наукові розробки з приватного сектору тощо).

Розробники не маючи можливості повернути витрачені на розробку та випробування кошти, не в змозі вкладати гроші у нові проекти – гальмується інноваційний процес [2, с. 69].

Українські вчені, представники інтелектуальної еліти країни, які мають виступати двигуном інноваційного процесу країни, як наслідок не зацікавлені в цьому самому інноваційному процесі з тих причин, що не має жодних реальних підстав займатися цим – чи є в цьому сенс, коли сучасна система не здатна

захистити їх законні права на отримання винагороди за результати їхньої діяльності.

Список використаної літератури

1. Луцька Н. І. Теоретичні основи і практика запровадження інновацій в Україні. *Інвестиції : практика та досвід*. 2009. № 20. С. 26–28.
2. Орлюк П. Законодавче забезпечення інноваційної діяльності в Україні. *Наука та інновації*. 2008. Т. 4. № 1. С. 68–73.